

vistnok har sine Papirer i lige saa god Orden som her. F. Eks. i Norge, England, Frankrig og flere andre Steder kan man nøjes med almindelige vidnefaste Erklæringer. Her er jo ikke Tale om løse Erklæringer, som den højtærede Minister udtalte, men om Erklæringer, attesterede af Vitterlighedsvidner og i fuldkommen god juridisk Orden. Det forekommer mig at maatte være tilstrækkeligt til at dokumentere, at man ønsker sit Lig brændt.

Saa udtalte den højtærede Minister Frygt for, at det kunde virke skadeligt paa Børnenes Sind, paa deres Tankegang og Fantasi, at de fik en Fornemmelse — i levende Live naturligvis — af, at de en Gang skulde brændes. Jeg skal tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at der jo ikke her er Tale om, at denne Erklæring vedrørende Børn under 15 Aar, hvis Lig Forældrene ønske brændte, skal afgives, medens Børnene leve. Det er jo Meningen, at en saadan Erklæring først skal afgives efter de paa-gældende Børns Død. Jeg mener derfor ikke, der kan være noget i den Tale, den højtærede Minister holdt om den Uro, som Ligbrændingen vilde vække hos Børnene. Der bliver jo intet konstateret i den Tid, Børnene leve, om, hvorvidt de skulle brændes eller ej, og hvis det overhovedet er saaledes, at Børns Tanker beskæftige sig synderligt med, hvad der skal foregaa med dem efter deres Død — de tænke jo sjældent eller aldrig paa Døden, men derimod i høj Grad paa Livet — hvis der kan være Tale om nogen Uro i Børnenes Sind over for Ligbrænding, saa kan der ogsaa opstaa Uro og uheldig Fantasi hos dem, naar de komme til at tænke nærmere over, at de, hvis de dø, skulle puttes i Jorden og deres Legemer langsomt opløses der. Det forekommer mig at være en endnu uhyggeligere Form for Legemets Opløsning end den, der finder Sted i et Ligbrændingskrematorium. Jeg kan derfor ikke anerkende den Indvending, den højtærede Minister fremførte, saa meget mindre som det jo udtrykkeligt kan fastslås i et eventuelt Lovforslag, at saadanne Erklæringer først kunne afgives, efter at de Børn ere døde, hvis Lig de vedkommende Forældre ønske brændte. I øvrigt er der jo slet ikke Tale om Børn under

18 Aar; her er nævnt en Aldersgrænse af 15 Aar. Og naar man kan have en saadan Bestemmelse i en Ligbrændingslov i Norge, saa synes jeg heller ikke, man burde være saa ængstelig for en lignende Lovbestemmelse her i Danmark. Det er dog vistnok noget, som er erkendt af alle, at Nordmændene ere et meget adstadigt og dybt-tænkende Folk, og naar det har vist sig gennem adskillige Aar, at en saadan Lovbestemmelse ikke har bevirket nogen som helst Ulempe i den af Ministeren antydede Retning i Norge, kan jeg heller ikke tænke mig andet, end at den maa kunne være paa sin Plads her.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdsregler mod Løsgængere paa Landet udtalte den ærede Ordfører, at jeg jo ikke behøvede at være bange for nogen barbarisk Lovgivning, selv om dette Andragende henvistes til den højtærede Minister. Ja, jeg skal sige til den ærede Ordfører, at jeg i den Henseende ikke har samme Tillid til den højtærede Minister som han. Jeg skal blot henvise til, at i sit tidligere Foredrag angaaende dette Spørgsmaal fremkom Ministeren med en Bemærkning, i hvilken han, saa vidt jeg hørte, henviste til, at man i det Lovforslag, hvorved bl. a. Fryglestraf indføres, havde nogle Bestemmelser, som kunde komme til Anvendelse her. Jeg for mit Vedkommende vil selvfølgelig, som før sagt, være med til at træffe alle fornuftige Forholdsregler for at hemme Løsgængeriet paa Landet, men vi vide endnu intet som helst om, hvorvidt det er i Tiltagen. Det er en blot og bar Paastand, der er fremsat i Andragendet uden Spor af Basis. Det kan være, at de Herrer, som have indsendt Andragendet, have paa Fornemmelsen, at Løsgængeriet er i Tiltagen paa den Egn, hvor de bo, men det er et Forhold, som aldeles ikke er fastslaaet. Det kan ogsaa være, at det ærede Medlem, som har indbragt dette Andragende, har en Fornemmelse deraf, men vi skulde gerne vide noget bestemt i saa Henseende.

Jeg siger altsaa, jeg har ikke noget imod, at man træffer passende, og jeg vil tilføje humane Forholdsregler — thi saadanne Forholdsregler bør være humane — i saa Henseende. Men jeg tror ikke, der er Anledning til i alt for høj